

Arrest

**nr. 67 599 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 10 augustus 2010, ingevolge haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving, in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Bij schrijven van 13 januari 2011 werd verzoekster – naar aanleiding van de door haar echtgenoot ingediende aanvraag tot afgifte van een visum type D teneinde verzoekster te vervoegen – verzocht een bewijs van haar gezinsinkomsten, en meer specifiek recente loonfiches van de laatste drie maanden, over te maken.

1.3. In antwoord op voormeld schrijven maakte verzoekster volgende stukken over:

- de kennisgeving van een beslissing van het Bijzonder Comité Sociale Dienst van het OCMW te Turnhout van 4 januari 2011, waarbij verzoekster vanaf 11 december 2010 een leefloon als alleenstaande wordt toegekend;
- een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij De Voorzorg met ingang op 1 februari 2011;
- loonfiches voor de maanden oktober, november en december 2010;
- de kennisgeving van een beslissing van het OCMW te Turnhout van 1 maart 2011, waarbij wordt bepaald dat verzoeksters leefloon vanaf 28 januari 2011 wordt herzien tot het leefloon voor een persoon met gezinslast, dat het leefloon vanaf 1 februari 2011 wordt stopgezet wegens de tewerkstelling van verzoekster en dat vanaf 9 februari 2011 opnieuw een leefloon als persoon met gezinslast wordt toegekend;
- rekeninguittreksels.

1.4. Op 10 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 16 juni 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [E., E. B.] [...] en van de minderjarige [E., I.] [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg haar E-kaart als werknemer op 10/08/2010 op basis van haar tewerkstelling. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes situatie echter intussen compleet is gewijzigd.

In het kader van de aanvraag tot gezinshereniging met de partner, werd mevrouw om recente bewijzen van haar economische activiteiten gevraagd of bij gebrek daaraan van haar bestaansmiddelen. Betrokkene legde toen een aantal documenten voor zoals een arbeidscontract bij ‘de Voorzorg’ met ingang van 01/02/2011, een aantal loonfiches van de voormalige tewerkstelling in interimverband en een attest van het OCMW.

Uit verder onderzoek van deze voorgelegde documenten is gebleken dat betrokkene sinds december 2010 over het volledig leefloon beschikte, de tewerkstelling bij ‘de Voorzorg’ werd reeds beëindigd tijdens de proefperiode, sindsdien geniet zij terug het volledig leefloon voor een persoon met gezinslast.

Op basis van de voorgelegde documenten dient bijgevolg besloten te worden dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet als werknemer, bij gebrek aan effectieve tewerkstelling. Zij kan evenmin genieten van de uitzonderingsmaatregel zoals omschreven in art. 42bis, §2, 3° (Wet 15.12.1980) gezien de eigenlijke tewerkstelling op basis waarvan betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen, intussen al langer dan zes maanden geleden heeft plaatsgehad en dus de termijn waarin zij nog als werknemer het verblijf kon behouden reeds lang verstreken is. De korte tewerkstelling tijdens de proefperiode in feb[ru]ari 2011 kan daarbij niet als referentie van laatste periode van tewerkstelling worden genomen gezien betrokkene daar slechts zo kort heeft gewerkt dat zij dienovereenkomstig nog niet als ‘werknemer’ werd beschouwd (De VDAB stelt immers, dat men zich pas terug als werkzoekende moet inschrijven indien men minimaal 1 maand achtereenvolgens heeft gewerkt, indien het een kortere tewerkstelling betreft, hoeft dit niet gezien men dan nog beschouwd wordt als werkzoekende).

Gezien de voorgelegde documenten moet bovendien vastgesteld worden dat betrokkene kennelijk heden beschikker van voldoende bestaansmiddelen is. De bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980). Vandaar dat betrokkene evenmin als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht kan behouden. Ten slotte vormt zij intussen ook reeds een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel, gezien de duur dat betrokkene intussen ondersteund wordt. Ook dit is een geldige reden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 42bis §1 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene omdat zij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980 en zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De minderjarige [E., I.] bekam het verblijf op basis van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° dient dan ook heden een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de minderjarige, gezien het verblijfsrecht van de persoon die de minderjarige kwam vergezellen, in casu dat van de moeder, werd ingetrokken op basis van art. 42bis.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en geeft te kennen van oordeel te zijn dat verweerder ten onrechte besloot dat zij niet langer aan de in artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde voorwaarden voldeed.

Zij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Er werd een einde gesteld aan het verblijf van verzoekster, omdat zij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980.

Verzoekster is evenwel ingeschreven bij de dienst VDAB van 1 februari 2011 tot 21 september 2011 (stuk 4).

Doch aangezien zij momenteel 34 weken zwanger is (geboorte wordt geschat op 5 juli 2011), is zij momenteel niet in staat om haar werkzaamheden verder te zetten.

Van zodra haar zwangerschapsverlof verstreken is, zal verzoekster evenwel onmiddellijk haar werkzaamheden hervatten.

Haar ex-werkgever heeft verzoekster formeel beloofd haar opnieuw in dienst te zullen nemen, van zodra haar zwangerschapsverlof verst[r]eken is.

Haar nu hoogzwanger terug sturen naar Nederland – zonder dat ze daar over enige middelen, huisvesting en inkomsten kan beschikken – zou mensonwaardig zijn en derhalve volledig in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoekster heeft niets in Nederland. Geen familie, geen vrienden, geen woonst, geen financiële middelen, enz.

[...]

Verzoekster voldoet dienvolgens nog steeds aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980.

Haar werkzaamheden zijn[...] slechts tijdelijk onderbroken, omwille van het feit dat de zwangerschap haar niet toelaat om nog langer arbeid te verrichten.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij laat gelden dat verzoekster haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De gemachtigde heeft overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet geheel terecht de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen.

[...]

In casu heeft verzoekster een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als werkne-mer/werkzoekende, en werd zij op 10.08.2010 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Uit onderzoek naar verzoeksters huidige situatie blijkt dat zij sinds december 2010 over een volledig leefloon beschikt. De verwerende partij verwijst daartoe naar de stukken van het administratief dossier en naar de motieven van de bestreden beslissing die alhier als herhaald kunnen worden beschouwd.

Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om in de beslissing van 10.06.2011 te stellen dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40, § 4 van de wet van 15.12.1980:

‘hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld’

Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat zij zich in één van de uitzonderingsmechanismen van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bevindt. Immers heeft haar tewerkstelling minder dan 1 jaar geduurd, en bovendien is ook de termijn van 6 maanden waarbinnen de vreemdeling het statuut van werknemer behoudt (toepassing van art. 42bis §2, 3°) reeds verstreken

De gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat verzoeker reeds meer dan zes maanden werkloos is, zodat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat de uitzondering van art. 42bis §2, 3° van de wet niet meer van toepassing is en aldus aan verzoekster haar verblijfsrecht een einde kan worden gesteld overeenkomstig art. 42bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig verschuilen achter haar zwangerschap.

Ook verzoekster haar vage en ongestaafde bewering als zou haar ex-werkgever haar terug in dienst nemen na haar “zwangerschapsverlof” kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid terecht besliste om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar repatriëring een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden

volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekster steeds een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan aanvragen omwille van medische redenen.

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn."

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster, door te betogen dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden die zijn gesteld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verzoekster voert in eerste instantie aan dat zij is ingeschreven bij de VDAB. Zij toont hier mee evenwel niet aan dat verweerder, op basis van de vaststelling dat zij reeds verscheidene maanden geen professionele activiteiten in België had, verkeerdelijk oordeelde dat zij niet langer als werknemer kan beschouwd worden. Door louter ongestaafd te beweren dat een vroegere werkgever haar opnieuw in dienst zal nemen na haar zwangerschap toont zij evenmin aan dat verweerder haar situatie incorrect beoordeelde. De Raad wijst er voorts op dat verzoekster weliswaar aangeeft dat zij slechts "tijdelijk" niet werkt en hierbij stelt dat zij op het ogenblik dat zij vierendertig weken zwanger was geen arbeid kon verrichten, doch dat zij hiermee geenszins aantoonde dat zij sedert het begin van haar zwangerschap omwille van medische redenen niet kon werken en verweerder onterecht besloot dat zij, rekening houdende met de langdurige stopzetting van haar economische activiteiten, niet langer als werknemer kon beschouwd worden.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster verder aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster, die de Nederlandse nationaliteit heeft, zich beperkt tot de stelling dat zij in Nederland niet over bestaansmiddelen, huisvesting en inkomsten kan beschikken en dat zij aldaar geen familie of vrienden heeft. Zij staft deze beweringen evenwel op geen enkele wijze en maakt niet aannemelijk dat zij als Nederlands staatsburger geen gebruik zou kunnen maken van de steunverleningssystemen die in Nederland bestaan en van de opvangmogelijkheden die er voorzien zijn. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat verzoekster zelf aangaf dat zij voorheen in Nederland onderdak kreeg in een opvanghuis voor jonge alleenstaande moeders. Het loutere gegeven dat aan een Nederlandse vrouw een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend op een ogenblik dat zij acht maanden zwanger is, is verder onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont daarenboven niet aan welk belang zij thans nog heeft bij dit onderdeel van haar middel, nu zij in afwachting van een uitspraak in huidige procedure tijdelijk in België kon verblijven en de bevallingsdatum die was voorzien op 5 juli 2011 ondertussen ruim verstreken is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

Het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK